

WILCZARZ IRLANDZKI

(Irish Wolfhound)

Kraj pochodzenia: Irlandia.

Data publikacji obowiązującego wzorca: 20.03.1990

Przeznaczenie: Choć aż do XVIII wieku wilczarze używane były także do polowania na jeleniowate, zwłaszcza na jelenie, okazały się bardzo użyteczne w zwalczaniu wilków, które występowały w znacznej części Europy, zanim wykarczowano lasy.

Klasyfikacja FCI: Grupa 10 - Charty,
Seksja 2 - Charty szorstkowłose
Nie podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Wiadomo dziś, że Celtowie z kontynentu Europejskiego mieli charty prawdopodobnie pochodzące od chartów, których pierwsze wizerunki spotykamy na egipskich malowidłach. Podobnie jak ich kontynentalni współplemieńcy, irlandzcy Celtowie interesowali się hodowlą chartów dużych rozmiarów. Prawdopodobnie ich psy były jeszcze większe niż psy starszej odmiany. Duże charty irlandzkie mogły mieć gładki lub szorstki włos, ale później przeważał już włos szorstki, być może ze względu na irlandzki klimat. Pierwsze pisemne świadectwo istnienia tych psów to notatki rzymskiego konsula z 391 roku naszej ery, a więc były one znane już w pierwszym wieku. Wówczas to Setanta nadał im nazwę „Cu-Chulainn” (Pies z Culan). We wzmiankach o ucieczce do Szkocji Uisneach’ów (1-szy wiek) znajdziemy informację, że zabrali ze sobą 150 takich psów. Charty irlandzkie niewątpliwie dały początek chartom szkockim. Ary chartów irlandzkich stanowiły cenne prezenty, którymi obdarowywano królewskie rodziny europejskie, skandynawskie i inne, od Średniowiecza do XVII wieku. Wysyłano je do Anglii, Hiszpanii, Francji, Szwecji, Danii, Persji, Indii i Polski. Zmiana nazwy na wilczarza miała miejsce prawdopodobnie w XV wieku, w okresie kiedy każde księstwo musiało utrzymywać 24 wilczarze do ochrony chłopskich stad dziesiątkowanych przez wilki. W 1652 roku pod rządami Cromwella wprowadzono zakaz wywożenia wilczarzy, co przyczyniło się do zachowania ich liczebności jeszcze przez pewien czas. Jednak w efekcie wytępienia wilków i wciąż istniejącego popytu za granicą, stopniowo zmniejszała się liczebność wilczarzy, aż do ich prawie całkowitego wyginięcia pod koniec XIX wieku. Dzięki

rodzącemu się szacunkowi dla tradycji narodowych zawdzięczamy odnowienie zainteresowania się tą rasą. Aby ustalić typ rasy musiała być ona hodowana w dość bliskim pokrewieństwie, ale uzyskanym osobnikom rasa zawdzięcza swój renesans. Irlandzki Kennel Club w kwietniu 1879 otworzył klasę dla tej rasy na swoich wystawach, a w 1885 roku utworzony został Klub Wilczarza Irlandzkiego. Obecnie chart irlandzki odzyskał część sławy, którą cieszył się w Średniowieczu i budzi coraz większe zainteresowanie jako żywy symbol kultury irlandzkiej i dziedzictwo celtyckiej przeszłości. Chart irlandzki, jagnię w domu, a lew na polowaniu, hodowany jest w dużej liczbie także poza Irlandią.

WYGLĄD OGÓLNY:

Chart irlandzki nie powinien być ani tak ciężki, ani tak masywny jak dog niemiecki, ale jest cięższy i masywniejszy od charta szkockiego (deerhounda), którego powinien przypominać ogólnym typem budowy. Jest to pies dużych rozmiarów o imponującym wyglądzie, bardzo umięśniony, mocno zbudowany, ale elegancki. Jego chody są swobodne i aktywne. Głowa i szyja są wysoko noszone. Ogon noszony jest lekko zagięty na końcu.

GŁOWA:

Długa, noszona poziomo i wysoko. Kości czołowe są nieznacznie wysklepione, z bruzda między oczami słabo zaznaczona.

Mózgoczaszka:

Czaszka: Niezbyt szeroka.

Trzewioczaszka:

Kufa: Długa, umiarkowanie spiczasta.

Szczęki/zęby: Ideałem jest zgrzyz nożycowy, ale zgrzyz cęgowy jest dopuszczalny.

Oczy: Ciemne.

Uszy: Małe, noszone podobnie jak u greyhounda

SZYJA:

Raczej długa, bardzo silna i muskularna, dobrze wysklepiona, bez podgardla i luźnej skóry w okolicy gardła.

TUŁÓW:

Długi i pojemny.

Grzbiet: Raczej długi niż krótki.

Lędźwie: Wysklepione.

Zad: Szeroki pomiędzy guzami biodrowymi.

Klatka piersiowa: Bardzo głęboka, umiarkowanie szeroka, przedpiersie.

Żebra: Dobrze wysklepione.

Brzuch: Dobrze podkasany.

OGON:

Długi, lekko zakręcony ku górze, średniej grubości, obficie porośnięty włosiem.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: Są proste, a ich kościec jest mocny.

Łopatki: Muskularne, zapewniające odpowiednią szerokość klatki piersiowej, ukośnie ustawione.

Łokcie: Przylegające do klatki piersiowej, nie zwrócone ani na zewnątrz, ani do wewnątrz.

Przedramię: Muskularne.

Kończyny tylne:

Uda: Długie i masywne

Staw kolanowy: Dobrze ukątowny.

Podudzie: Dobrze umięśnione, długie i mocne, podobnie jak u greyhounda.

Staw skokowy: Nisko, nie zwrócony ani na zewnątrz, ani do wewnątrz.

Łapy: Umiarkowanie duże i okrągłe, nie zwrócone ani na zewnątrz, ani do wewnątrz. Palce dobrze wysklepione i zwarte. Pazury bardzo mocne, zakrzywione.

CHODY:

Lekkie i swobodne.

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos: Twardy i szorstki na tułowi, kończynach i głowie, szczególnie szorstki (drutowaty) i długi nad oczami i pod żuchwą.

Umaszczenie: Uznane umaszczenia to: szare, pręgowane, czerwone, czarne, czysto białe, płowe lub wszystkie inne maści występujące u deerhounda.

WIELKOŚĆ:

Minimalna u samców: 31 cali (79 cm), masa ciała 120 funtów angielskich (54,5 kg).

Minimalna u suk: 28 cali (71 cm), masa ciała 90 funtów angielskich (40,5 kg).

Wzrost i masa ciała poniżej minimum wzorcowego stanowią wadę eliminującą. Większy wzrost i imponujący wygląd (przy zachowaniu typu), pod warunkiem zachowania proporcji wysokości w kłębie do

długości tułowia, stanowi poszukiwany cel. Czynione są starania, aby średnia dla tej rasy wynosiła 32 cale (81 cm) do 34 cali (86 cm) dla samców, przy jednoczesnym zachowaniu mocy, aktywności, odwagi i harmonii kształtów.

WADY:

Wszelkie rozbieżności z powyższym wzorcem powinny być uważane za wady powodujące obniżenie oceny w zależności od stopnia wyrażenia.

- Głowa zbyt lekka lub zbyt ciężka.
- Kość czołowa ze zbyt wyraźnie zaznaczonym łukiem.
- Wierzchołek nosa w innym niż czarny kolorze.
- Wargi różowe lub w innym niż czarny kolorze.
- Oczy bardzo jasne, powieki różowe lub koloru wątrobianego.
- Duże uszy, płasko wiszące przy policzkach.
- Szyja krótka, wyraźne podgardle.
- Tułów zbyt krótki.
- Słaby lub łęgowaty grzbiet lub zupełnie prosty.
- Klatka piersiowa zbyt wąska lub zbyt szeroka.
- Ogon zbyt zakręcony.
- Krzywe kończyny przednie. Śródreżce zbyt spadziste
- Postawa francuska lub szpotawa
- Słaby zad.
- Ogólny brak umięśnienia.
- Palce nie związane.

UWAGA:

Samce muszą mieć oba jądra normalnie wykształcone i całkowicie opuszczone do moszny.